

שנינו במשנה: **ולא יפחות את השער וחכמים אומרים זכור לטוב וכו':**

והוינן בה: **מאי טעמא דרבנן** שבירכו את המוזיל את המחיר? (49)

ב-ט ומבארין: **משום דעל ידי שהוא מוזיל קא מרווח לתרעא**, יורד המחיר אצל שאר המוכרים⁽⁵⁰⁾. [תרעא, שער]:

שנינו במשנה: **ולא יבור את הגריסין דברי אבא שאול וחכמים מתירין וכו':**

ומבארין: **מאן חכמים? רבי אחא.**

דתניא, **רבי אחא מתיר בדבר הנראה לעין**, ויכול הלוקח לראות כמה הגריסין שווים יותר מחמת הוצאת הפסולת ומסכים לעלות בדמיהם כדי שלא יצטרך לבררם בעצמו:

שנינו במשנה: **אין מפרכסין לא את האדם וכו' ולא את הכלים:**

תנו רבנן: אין משרבטין, אין זוקפים את שער הבהמה כשרביט כדי שתראה שמינה,

ואין נופחין בקרביים הנמכרים באיטליו כדי שיראו גדולים,

ואין שורין את הבשר במים כדי שיראה לבן ושמן.

ומבארין: **מאי אין משרבטין** את הבהמה? כיצד מזקיפים את שערות הבהמה,

הכא בבבל תרגמו, על ידי שמשקים את הבהמה **מא דחזירא**, מי סובין, שערותיה נזקפות, ועל זה אמרו במשנה שאין לעשות כן.

זעירי אמר רב כהנא: שערות הבהמה נזקפות על ידי **מזקפתא**, שמקצפים את שערותיה במגדרת.

שמואל שרא, התיר למרמא תומי לסרבלא, לתפור חוטי משי סביב הבגד ליפותר.

רב יהודה שרא לכסכוסו קרמי, לשפשף בגדי צבעונים במי סובין.

רבה שרא למידק צרדי, להדק את חוטי הבגד עד שיראו דקים.

רבא שרא לצלומי גירי, לצייר על הבגד חיצים.

רב פפא בר שמואל שרא לצלומי דיקול, לצייר על הבגד סלים.

ומקשינן: איך התירו כל אותם אמוראים למוכרי בגדים ליפותם, **והא אנן תנן אין מפרכסין לא את האדם ולא את הבהמה ולא את הכלים**,

פנים מאירות שאסר להוזיל דבר שאין הוזלתו גורמת לירידת השער, ותמה עליו דבגמרא משמע שמותר להוזיל בכל גווני והטעם של קא מוזיל תרעא אינו אלא סיבה לברכה שיהא זכור לטוב, עיין שם.

50. כך פירש רש"י, והרמב"ם כתב [מכירה יח ד]: שמותר להוזיל כדי לה רבות במקיפין ממנו.

בשעת המכירה על פי המגורה שכולם יפות אין עולה על ליבו שיש בפנים פסולת, ומשום כך לא אמרו שהוא גונב את העין אלא כגונב.

49. כך פירשו רש"י והנימוקי יוסף, ומשמע מדבריהם דפשיטא שמותר להוזיל ולא הוקשה לגמרא אלא מדוע בירכו את המוזיל, ועיין חכמת שלמה [רכח] שהביא תשובת